

Sygn. akt II AKa 419/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Barbara Lubańska-Mazurkiewicz -spr.

Sędziowie: SA – Hanna Wnękowska

SO(del) – Małgorzata Janicz

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013 r.

sprawy z wniosku L. S. i A. K.

o odszkodowanie wynikające ze skazania R. M. wyrokiem Sądu (...) R. Rejonu, Obwodu (...) z dnia 11 kwietnia 1952 r.

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 14 października 2013 r. sygn. akt XVIII Ko 311/12

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

- kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

sporządzone na wniosek pełnomocnika wnioskodawczyni na podstawie art. 457 § 2 k.p.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 14 października 2013 r. sygn. akt XVIII Ko 311/12 oddalił wniosek L. S. i A. K. o odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikające z wykonania wyroku Sądu (...) R. Rejonu, Obwodu (...), zapadłego wobec ojca wnioskodawczyni – R. M..

Powyzszy wyrok zaskarżył pełnomocnik L. S. i A. K. i na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k., art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. zarzucił obrazę prawa materialnego tj. art. 8 ust. 2^a, art. 11 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego oraz błędy w ocenie stanu faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia, a mającego wpływ na treść wyroku poprzez nie potraktowanie działalności R. M. jako działalności prowadzonej na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w myśl przepisów ww. ustawy oraz nie uznania tejże działalności jako rzeczywistej podstawy wydania orzeczenia względem R. M. przez Sąd (...) Rejonowego (...) Obwodu w 1952 r.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie zgodnie z wnioskiem wnioskodawczyni wraz z zasądzeniem na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy jest oczywiście bezzasadna.

Zarzut obrazy prawa materialnego można postawić tylko wtedy, gdy nie kwestionuje się ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku a zatem treść zarzutów wskazuje, że apelacja jest błędnie sformułowana. Oddalenie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie było konsekwencją poczynienia ustaleń faktycznych o braku związku przyczynowego pomiędzy działalnością R. M. w okresie od 17 września 1939 r. do dnia 5 lutego 1946 r. a jego skazaniem, nie zaś skutkiem naruszenia przepisów tzw. ustawy lutowej.

Wbrew temu, co zarzuca skarżący, Sąd I instancji stwierdził, że udzielanie schronienia partyzantom i innym prześladowanym osobom, dostarczanie im żywności, ubrań oraz kryjówek może być uznane za rodzaj działalności niepodległościowej, jednakże uznał, że nie ma dowodów by powyższe postępowanie R. M. pozostawało w związku z jego skazaniem w 1952 r.

Na takie dowody nie wskazuje też apelujący a samo odwoływanie się do wiedzy historycznej i do realiów ówczesnych czasów, nie jest wystarczające do uwzględnienia wniosku L. S. i A. K.. Ponadto lektura uzasadnienia środka odwoławczego wskazuje, że sam apelujący domniemywa tylko, że oskarżenie R. M. i skazanie go za uchylanie się od płacenia podatków było ukrytą represją za wcześniejszą działalność niepodległościową. Czyniąc rozważania w tej kwestii skarżący używa sformułowania „być może”, „niewykluczone jest”, „mogło tak być”, „prawdopodobny kontekst skazania”, co wyraźnie wskazuje na brak przekonania apelującego co do rzeczywistych powodów skazania ojca wnioskodawcy.

Stanowiska Sądu orzekającego nie zmienia podnoszona przez pełnomocnika okoliczność rzekomego skazania R. M. na karę przekraczającą sankcję ustawową z przytoczonego art. 93 – b Kodeksu karnego B. (...). Brak jest akt sprawy czy chociażby wyroku skazującego, który umożliwiłby analizę przypisanego czynu i zastosowanych przepisów, jednakże z jedyne dowodu, jakim jest zaświadczenie z archiwum wynika, iż R. M. został skazany na karę pozbawienia wolności bez wysiedlenia, a ta orzekana była na czas nie krótszy niż rok, nie zaś do 5 lat.

Sąd Apelacyjny podzielił ocenę zgromadzonych dowodów w sprawie, dokonaną przez Sąd I instancji, jak też wniosek z nich wynikający, że jeśli R. M. nie zalegał ze spłatą podatków, to skazanie go przez Sąd (...) Rejonu R., Obwodu (...) w dniu 11 kwietnia 1952 r. było represją wobec Polaka, właściciela ziemskiego, sprzeciwiającego się kolektywizacji wsi, przeprowadzonej przez władze (...) po wojnie, co powoduje, że przepisy tzw. ustawy lutowej nie mają zastosowania.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak wyżej, obciążając Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego, zgodnie z obowiązującymi przepisami.